

Δυστυχώς εἶνε πεπρωμένον ὁ ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ γερμανικοῦ θρόνου νὰ γίνη δῶμα τῆς δεινῆς καὶ ἀμειλίχτου αὐτοῦ νόσου. Ὡς πιστοποιεῖται πανταχόθεν τὸ νόσημα τοῦ λάρυγγος τοῦ ἐτράπη ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τὰ χεῖρα, πάντες δὲ οἱ ἱατροὶ μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Mackenzie ἐξαιρουμένου ὁμολογοῦσιν, ὅτι τὸ νόσημά του δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ᾔηε ἄλλο τι, παρὰ καρκίνος τοῦ λάρυγγος. Ὅπωςδὴποτε ἡ τροπὴ αὕτη μεγάλην εὐδύνην ἐπιροίπτει ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ Mackenzie, ὅστις, ἔαν ᾔηε ἀληθὴ τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων, ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἔδειξε συμπεριφορὰν εὐγενοῦς καὶ εὐκρινοῦς συναδέλφου πρὸς τοὺς γερμανοὺς ἱατροὺς, οἱ ὅποιοι ἀπαντες ἀνεξαιρέτως καὶ ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ κατ' ἰδίαν, ἐξέφραζον τὰς ἀμφιβολίας τῶν περὶ τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου τοῦ ἀγγλοῦ ἱατροῦ, ἐπανελημμένως γνωρίζαντος καὶ διὰ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων καὶ δι' ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν, ὅτι ἡ νόσος τοῦ διαδόχου εἶχεν ὅλως καλοῦσθαι φύσιν. Καθ' ὅλον τὸ πολυχρόνιον διάστημα τῆς νόσου ταύτης τοῦ διαδόχου οὐδέποτε ἐγνωσθὲν τι θετικὸν περὶ τῆς πορείας αὐτῆς, πάντοτε δὲ ἐδημοσιεύοντο ἀντιφατικαὶ τινες εἰδήσεις, αἵτινες ἀντὶ νὰ καθυστερῶσιν μᾶλλον ἐπηύξανον τὴν ἀνησυχίαν τοῦ γερμανικοῦ δημοσίου, ὅπερ μάλιστα ἠσθάνετο ἑαυτὸ προσβεβλημένον ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ἀγγλοῦ ἱατροῦ διὰ τὸν μέλλοντα μονάρχην του, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τόσοι καὶ τόσοι διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες ἐν Γερμανίᾳ, εὐνόητος δὲ εἶνε ἡ βαρυνυμία καὶ ἡ ὀργή, ἥτις κατέλαβεν ἤδη αὐτά, ἀφ' οὗ ἐπηλήθευσαν ἀτυχῶς οἱ φόβοι του καὶ ὁ ξένος ἀντιλήπτωρ μετ' ὅλας τὰς μεγαλαυχίας του ἠναγκάσθη παγκοίνως νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Οἱ γάλλοι ζωγράφοι Stevens καὶ Gervey συνεργάζονται πρὸς ἀποπεράτωσιν γιγαντιαίας εἰκόνης, ἥτις θὰ ὀνομασθῇ „Ἱστορία τοῦ αἰῶνος“ καὶ θὰ ἐκτεθῇ ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἐκθέσει τοῦ 1889. Ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ θὰ εἰκονίζωνται ἐν ὁμίλοις κατ' ἐποχὰς συνηγμένοι πάντες οἱ διάστημα τῆς Γαλλίας ἄνδρες, πολιτικοί, καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονες, ὅσοι ἤκμασαν κατὰ τὰ ἑκατὸν-τελευταῖα ἑκατὲν ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1789 μέχρι τοῦ 1889.

Ἐν Ρωσσίᾳ ἐώρτασε πρὸς τινος τὴν ἐννενηκοστήν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἐπαίτιον γνωστότατος ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνῃ δικηγόρος, ἄνθρωπος ἐνόρετος καὶ σεβαστός, ὀνόματι δὲ Μάσμαν. Ὁ εὐπορος οὗτος γέρον μεταβαίνει πάντοτε κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Γαστὰιν, ὅπου διαδερξίει, ὡς γνωστόν, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας. Ἐκεῖ ἔτυχε πολλὰκις ὁ πολὺς Μονάρχης νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὸν σεβάσμιον ὁμήλικα τὸν λόγον, ἀφοῦ τὸν ἔχειρέτα πάντοτε φιλοφρόνως, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν του ἑορτὴν ἀπηύθυνε τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν ἐννενηκοντούτῃ γνωρίμιον καὶ ὑπήκοόν του τὴν ἐξῆς διὰ τοῦ γραμματέως του συγχαρητήριον: „Ἡ Α. Μ. μ' ἐπεφύρτισε νὰ Σὰς διαβεβαιώσω ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων Σας ὅτι ὁμολογῶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν Σας, δι' ὧν κατωρθώσατε μέχρι τοῦδε ν' ἀνταγωνισθῇτε πρὸς Αὐτὴν ἐν τῇ ἡλικίᾳ καὶ Σὰς εὐχεται νὰ ἐξακολουθήσῃτε μετ' αὐτὸν ζῆλον ἐν σωματικῇ τε καὶ πνευματικῇ εὐεξίᾳ τὸν καλὸν τουτον ἀγῶνα. — Φὸν Βιλόμσκι.“ Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγαθότητος τοῦ γηραιοῦ Αὐτοκράτορος, ἐδημοσίευσεν μετὰ σχολίων ἐπίσης ἀστείων ἅπας ὁ γερμανικὸς τύπος.

Ὅλως διάφοροι ἐπικρατοῦσιν ἰδέαι ἐν Ρωσσίᾳ περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ φοιτητικοῦ βίου ἢ ἐν Γερμανίᾳ. Ρωσικὴ τις ἐφημερίς ἀγγέλει π. χ. τὰ ἑξῆς: „Ἡ Σύγκλητος τοῦ ἐν Πετρούπολει Πανεπιστημίου διέταξε κατ' αὐτὰς αὐστηρὰν ἐξέλεξιν τῆς τακτικῆς προσελύσεως εἰς τὰς παραδόσεις τῶν φοιτητῶν πασῶν τῶν σχολῶν, ἀνετέθη δὲ τὸ κατασκοπεῖν τοῦτο ἔργον εἰς ἀρμοδίους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες εἰς ἰδιαιτέρα βιβλία θὰ σημειῶσι τοὺς ἀπουσιάζοντας φοιτητάς. Πρὸς διευκόλυνσιν καὶ ἐξακρίβωσιν τῆς ἐξελέξεως καὶ οἱ θυρωροὶ τῶν διαφόρων τοῦ Πανεπιστημίου αἰθουσῶν θὰ λαμβάνωσιν ὑπὸ σημείωσιν τὰ ὀνόματα τῶν παρευρισκομένων, τοῦτο δὲ καθίσταται εὐκόλον, διότι, κατὰ τὸν χειμῶνα μάλιστα, ὅλοι οἱ ἀκαδημαῖκοι πολῖται τῶν βορείων ἐκείνων κλιμάτων ἀποβάλλουσι τὸ ἐπαυφορία τῶν καὶ καταδέχονται αὐτὰ εἰς ὠρισμένον δι' ἑκάστον τῆς ἡμετε-

ρήκης μέρος. Κατὰ τὴν προκήρυξιν πᾶς φοιτητὴς ἀπουσιάσας ἐπὶ μίαν ὅλην ἑβδομάδα ὀφείλει νὰ δηλώσῃ γραπτῶς τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας του, εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἐξαμήνου ἡ ἀστυνομία αὕτη θὰ πληροφορήσῃ τὰς πανεπιστημιακὰς ἀρχὰς πόσας ἀπουσίας ἔκαμεν ἑκάστος φοιτητής, ἡ δὲ Σύγκλητος ἔχει ν' ἀποφανθῇ, ἂν θὰ λογισθῇ ὡς χρόνος φοιτήσεως ἐπαρκής δι' ἑκάστον ἐξάμηνον ἡ ἄτακτος τῶν παραδόσεων ἀκρόασις.“

Ὁ γαλλικὸς τύπος, καὶ μάλιστα ὁ σοβαρὸς, ἐξεγείρεται μιᾷ φωνῇ κατὰ τοῦ νέου ἔργου τοῦ Αἰμιλίου Ζωλᾶ, ὅπερ ἐπιγράφεται „Ἡ γῆ“ καὶ δημοσιεύεται ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς ἐφημερίδος Gil Blas. Ἡ „Γαλλικὴ Δημοκρατία“ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐπικρίνει τὴν „ἀχαρakterιστον τοῦτο προῖον τῆς συγχρόνου φιλολογίας“, ὅπερ θεωρεῖ ὡς τὸ ρυπαρώτερον καὶ μᾶλλον ἀνούσιον τοῦ συγγραφέως ἔργον. Ὁ Reinach — ὁ γνωστός τῆς ἐφημερίδος ἐκεῖνης ἀρχισυντάκτης — μαινεται κατὰ τῆς ἀστυνομίας, ἥτις ἀμελεῖ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν κατασχετικῶν αὐτῆς δικαιωμάτων κατὰ τοιούτων ἐλευθέρων ἀναγνωσμάτων, ἀφοῦ ἐκάστη σελὶς τοῦ ἔργου δίδει ἀπαραινῶς πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν. Ἐτερος σπουδαῖος κριτικὸς, ὁ Anatole France ἀναθεματίζει ἐν τῇ παρισινῇ „Χρόνῳ“ τὸ αἰσχρὸν μυθιστόρημα, ὅπερ εἰκονίζει τοὺς χωρικοὺς τῆς πατρίδος του ὡς τὰ θηριωδέστατα κτήνη. Αἱ προστυχῶνται ἐκφράσεις καὶ τὸ κοινότερον ὕβρεολόγιον ἀποτελοῦσι, λέγει, τὸ πλεῖστον τοῦ βιβλίου μέρος, τὰς δὲ περιφράσεις, δι' ὧν συγκαλύπτονται αἱ αἰσχρότεροι ἐννοίαι, δὲν δύναται τις νὰ ἐρμηνεύσῃ οὔτε μετ' Ἀεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας, οὔτε μετ' ὁ τοῦ Λιττρέ. Ἄν δὲν ἀποθάνῃ βέλαιον φιλολογικὸν θάνατον ὁ Ζωλᾶ, ἐπιλέγει ὁ ἐπικριτής, μετὰ τοῦ ἔργου τοῦτο θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ ζήσῃ.

Τὸ ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τῶν Παρισίων ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ τὸν ἐπίσημον πίνακα τῆς καταναλώσεως τῶν τροφίμων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1886. Λίαν ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ ἑξῆς τοῦ στατιστικοῦ τούτου διελτίου πηρίσταμα. Οἱ Παρίσιοι κατὰ τὸ 1886 ἔφαγον 180 ἑκατομ. λίτρας κρέατος, ἥτοι 2 1/2 ἑκατ. πλέον ἢ κατὰ τὸ 1885. Ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου ποσοῦ 35 ἑκατ. προσέρχονται ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ. Ἡ Γερμανία ἀποστέλλει ζωντανὰ πρόβατα. Εἰς τὸ ὅλον ποσὸν συμπεριλαμβάνονται 4 1/2 ἑκατ. λίτρ. ἵππευον κρέατος. Ἐκ πτηνῶν καὶ θηραμάτων ἐγεύθη ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα 24 ἑκατομ., ἥτοι ἐν ἑκατομ. πλέον τοῦ 1885. Ἐκ Γερμανίας στέλλονται πρὸ πάντων λαγοὶ, πέρδικες καὶ ἔλαφοι, ἐκ Βελγίου καὶ Ὀλλανδίας, ἄγρια νῆσσαι, φασιανοὶ καὶ ἄγρια ὕρνιδες. Ἡ Ἰσπανία ἀποστέλλει ὑπὲρ τὸ ἐν ἑκατομμύριον κορυδαλῶν καὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, ἡ δὲ Ἰταλία κυρίως περιστερὰς, ὑπὲρ τὰ 2 ἑκατ. Τὰς μεγίστας προόδους εἰσαγωγῆς τροφίμων εἰς Παρίσιους ἔκαμεν ἡ Αὐστρία, ἥτις, ἐνῶ κατὰ τὸ 1885 ἔστειλε μόνον 4,900 λίτρ. θηραμάτων, ἐδεκαπλασίασε κατὰ τὸ ἀμέσως ἐπὶν ἔτος τὴν ἀποστολήν, ἀνελθοῦσαν εἰς 400 χιλ. λίτρων. Εἰς τὰς χιλιάδας ταύτης περιλαμβάνονται 60 χιλ. λαγοὶ, 27 χιλ. φασιανοί, 190 χιλ. πέρδικες, 110 χιλ. νήλαιοι καὶ 5,440 ἔλαφοι. Καὶ οἱ Ρῶσοι ἤρριξαν νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὴν παρισινὴν τῶν τροφίμων ἀγοράν, ἐν γένει δὲ 75% ἐκ τῶν τρωγομένων ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτεύουσῃ θηραμάτων εἶνε ξένα. Ἡ εἰσαγωγή μάλιστα τῶν ὄστρειδίων κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ὑπερεδυσπλασιάσθη, ἀνελθοῦσα πέρυσιν εἰς 212 ἑκατομ. ἀπέναντι μόνον 95 τοῦ 1876. Τὰ πλεῖστα δὲ προσέρχονται ἐκ Πορτογαλίας. — Καὶ πᾶσι δυνατότατοι εἶνε οἱ Παρίσιοι. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰσῆλθον εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν 43 ἑκατ. ἐκατόλιτρα οἴνου, μόνον ὅμως 272,205 ἐκατόλ. ζύθου, τοῦ δ' ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν στασιμότητα τῆς ζυθοποιίας. Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἀληθέστατον εἶνε ὅτι μόνον οἱ Παρίσιοι ροφῶσι τὸ 1/5 τοῦ ὅλου ἐν Γαλλίᾳ παραγομένου οἴνου. Ἡ φαγοποσία ἑκάστου παρισινοῦ, κατὰ μέσον ὅρον καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἀνωτέρου πίνακος, δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ ὡς ἑξῆς: ὅτι δηλ. κατ' ἔτος χρειάζεται 148 λίτρ. ἄρτου, 10 ἰχθύων 3 κοιλ. ὄστρειδίων, 10 κοιλ. πτηνῶν καὶ θηράματος, 74 κρέατος, 7 βουτύρου, 186 οἴνου καὶ 11 ζύθου. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη αὕτη ἀναλογία δὲν τηρεῖται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῆς ἀνισότητος, ἥμιστα δ' ἐν Παρίσις, ὅπου πλεῖστοι λιμοκτονοῦσι καὶ ἔτι πλείονες τρέφονται ἀνεπαρκέστατα.